



TAX/MEIO ΚΟΤΜΟΥΝΑΟΥΤΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 62ο – ΤΕΥΧΟΣ 655 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης

Ἀνώφελα ὅλα χωρὶς τὴν ἀγάπη

Τραγούδι ἡ ἀγάπη! Τό συνέθεσε ὁ Θεός. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶναι «ποίημα». Ὅλα τὰ δημιουργήματά Του εἶναι ἔργα τῆς ἀγάπης. Τραγούδι ἡ ἀγάπη! Τό μελοποίησαν οἱ ἄγγελοι, πού ὑμνοῦν ἀενάως τόν Θεό τῆς ἀγάπης. Τραγούδι ἡ ἀγάπη! Τό μετέδωσε ὁ ἔκτακτος σταθμός τῶν ἀγγέλων, πού λειτουργοῦσε τή νύκτα τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἀγάπη ἦλθε σαρκωμένη στή γῆ. Ἡ εὐδοκία τοῦ Πατρός, πού σημαίνει τὴν ἄρρητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, ἔγινε εὐλογία τῆς γῆς. «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ίωάν. γ' 16).

Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξίς γεμίξει ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγάπη, πού ξεχύνεται καὶ πλημμυρίζει τὴν καρδιά (Ρωμ. ε' 5), τότε ξεχειλίζει. Περισεύει. Γίνεται ἡ θεϊκὴ ἀγάπη, πού προφέρεται ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖλη καὶ μεταμορφώνεται σέ θυσία καὶ προσφορά γιὰ τόν Θεό καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

● Τραγούδι ἡ ἀγάπη! Ἄν στήν ἱστορία τῆς μουσικῆς εἶναι γνωστὴ ἡ ἐνάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν, γνωστὴ καὶ ὡς «συμφωνία τῆς χαρᾶς», στήν ἱστορία τῆς ἀγάπης γνωστότερος εἶναι ὁ «ὕμνος τῆς ἀγάπης», τό 13ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς.

Ἀριστούργημα ὡς σύνθεσις. Πιό πολύ ὡς ποίημα ζωῆς. Ἡ συμφωνία καὶ ἡ ἀρμονικὴ συμβίωσις θά ἦταν παγκόσμιο βίωμα, ἂν ὅλοι τραγουδοῦσαν τόν ὕμνο τῆς Ἀγάπης καὶ βημάτιζαν μέ τοὺς ἦχους τῆς ἀγάπης, πάνω στὰ χνάρια τῆς Ἀγάπης, πού εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν ἡ Ἐνωμένη Εὐρώπη ἔχη ἐπιλέξει τὴν ἐνάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν ὡς ὕμνο της, ἡ πανανθρώπινη κοινωνία, πού λέγεται Ἐκκλησία, ἔχει ὡς ὕμνο της τόν ὕμνο τοῦ Παύλου, τὴν ὠραιότερη συμφωνία τοῦ Παύλου, τόν ὕμνο τῆς ἀγάπης.

Οἱ πρῶτοι στίχοι του:

«Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. - Καί ἐάν ἔχω προφητείαν καί εἰδῶ τά μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τήν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμι. - Καί ἐάν ψωμίσω πάντα τά ὑπάρχοντά μου, καί ἐάν παραδῶ τό σῶμά μου, ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν ὠφελοῦμαι» (Α' Κορ. ιγ' 1-3).

Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική:

«Ἄν μιλάω ὅλες τίς γλώσσες τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμα καί τῶν ἀγγέλων, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, ἔγινα ἄψυχος χαλκός, πού βγάζει ἀπλῶς ἤχο, ἢ κύμβαλο, πού ἀλαλάζει, πού κάνει ἐκκωφαντικό καί χωρίς σημασία θόρυβο.

Καί ἄν ἔχω προφητικό χάρισμα καί κατέχω ὅλα τά μυστήρια καί ὅλη τή γνῶσι, καί ἄν ἔχω ὅλη τήν πίστι, ὥστε νά μετακινῶ βουνά, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, δέν εἶμαι τίποτε.

Καί ἄν διαθέσω ὅλα τά ὑπάρχοντά μου, γιά νά θρέψω τούς φτωχοῦς, καί ἄν παραδώσω τό σῶμα μου γιά νά γίνω ὀλοκαύτωμα, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, δέν ὠφελοῦμαι σέ τίποτε».

● Τραγούδι ἡ ἀγάπη. Τραγωδία ἡ ζωή χωρίς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ τραγωδία γίνεται πῶς ἐπικίνδυνη, ὅταν τήν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας τήν ὀνομάζουμε ἀγάπη (Β' Πέτρ. β' 13)! Ἡ διαστροφή εἶναι φρικτή, ὅταν βαφτίζουμε τήν αἰσχρή ἡδονή «ἀγάπη»! Σήμερα μέ τό ἔνδυμα τῆς ἀγάπης ἐπιχειροῦμε νά ντύσουμε τόν ἀγοραῖο ἔρωτα, τίς σαρκικές ἀτιμίες, τίς παράνομες σχέσεις, ἀκόμα καί τίς ἀνώμαλες ὀρέξεις!

□ Τό «Σέ ἀγαπῶ» σήμερα ἐκφράζει τή σαρκική ἔλξη καί τήν ἐπιθυμία τῆς ἀμαρτωλῆς ἡδονῆς. Εἶναι ἕνα ἄρωμα, πού περιέχει τό δηλητήριο τῆς ἀπάτης, τό δόλο τοῦ μίσους.

□ Τό «Σέ ἀγαπῶ» κρύβει τήν ἀπάτη κάποιας διεστραμμένης σχέσεως. Ἄκόμα καί γιά ὀμοφυλοφίλους ἀκοῦς νά λέ-

νε: «Ἀγαπιῶνται»! Καί ἐννοοῦν τίς ἀνώμαλες πράξεις τους!

Γιά τή διαστροφή, πού παίρνει τό διαμάντι τοῦ οὐρανοῦ, τήν ἀγάπη, καί τό ρίχνει στό βόρβορο τῶν πῶς ἀκαθάρτων παθῶν, λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ἄλλ' ἡδονήν ἔχει, φησίν, ἄτοπον τό φιλεῖν. Ἄπαγε καί εὐφῆμει, ἄνθρωπε. Οὐδέν γάρ οὕτως ἡδονῆς καθαρεύει τοιαύτης, ὡς ἀγάπη γνησία. Μή γάρ μοι ταύτης εἴπης τήν δημώδη καί ἀγοραῖαν, καί νόσον μᾶλλον ἢ ἀγάπην οὔσαν, ἀλλά ταύτην, ἣν ὁ Παῦλος ἐπιζητεῖ» (Ε.Π.Ε. 18α,-364). Μετά φρασις: Ἄλλά τό ν' ἀγαπᾶς, θά πῆ κάποιος, περιέχει ἄτοπη ἡδονή. Φύγε καί σιώπα, ἄνθρωπε. Τίποτε ἄλλο δέν καθαρίζει ἀπό μιᾶ τέτοια ἡδονή, ὅσο ἡ γνησία ἀγάπη. Μή μοῦ πῆς γι' αὐτή τή βρώμικη καί κοσμική, πού σωστότερα νά τήν ἀποκαλέσουμε λοιμώδη νόσο, παρά ἀγάπη. Μιλᾶω γιά τήν ἀγάπη, πού ἐπιζητεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

● Ἡ ἀγάπη εἶναι τό ὑψιστο χάρισμα.
 □ Ὑψιστο, διότι τό χαρίζει ὁ Ὑψιστος.
 □ Ὑψιστο, διότι αὐτό ἀπό τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ κατέβασε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ.
 □ Ὑψιστο, διότι αὐτό ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο στό οὐράνιο ὕψος, στή βασιλεία.
 □ Ὑψιστο, διότι ἀπαιτεῖ κόπο. Καί γιά ὅσα ὁ ἄνθρωπος κοπιᾶζει στή γῆ, ἀμείβεται στόν οὐρανό.

● Χάρισμα ἡ ἀγάπη, πού διαφέρει ἀπό τά θαυμαζόμενα συνήθως χαρίσματα. Μόνο αὐτό τό χάρισμα τό καλεῖ ὁ Παῦλος «ὁδόν». «Καί ἔτι καθ' ὑπερβολήν ὁδόν ὑμῖν δείκνυμι» (Α' Κορ. ιβ' 31).

□ Εἶναι δρόμος, καί δρόμος μακρῦς.
 □ Δρόμος, καί δρόμος ἀνηφορικός.
 □ Εἶναι πορεία, καί πορεία ματωμένη.
 □ Εἶναι ὀρειβασία, καί ὀρειβασία μέ τό φορτίο ἑνός σταυροῦ.

● Συγκρίνει ὁ Παῦλος τήν ἀγάπη μέ τά τότε θαυμαζόμενα χαρίσματα. Χωρίς τήν ἀγάπη ὄχι μόνο ὅλα εἶναι ἄχρηστα γι' αὐτόν πού τά ἔχει, ἀλλά καί ἐπιζήμια.

Ἀγάπη ἢ γλωσσολαλία;

Κατά πρῶτον, συγκρίνει τήν ἀγάπη

μέ τή γλωσσολαλία. Θέλει αυτό, πού έντυπωσίαζε τούς τότε χριστιανούς και τούς θάμπωνε, νά τό καταρρακώση. Νά τό δείξη μηδέν και κάτω από τό μηδέν, σέ σύγκρισι πάντοτε μέ τήν αγάπη. «Έάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ και τῶν ἀγγέλων, αγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. ιγ' 1).

● Τίποτε δέν εἶσαι χωρίς τήν αγάπη. Θόρυβο θρησκευτικό προκαλεῖς. Ἔργο διακονίας δέν ἐπιτελεῖς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἶδες ποῦ τό χάρισμα ἐπάρας, ποῦ καθεῖλεν αὐτό και κατέρρηκεν; Οὐδέ γάρ ἀπλῶς εἶπεν, ὅτι οὐδέν εἶμι, ἀλλ' ὅτι γέγονα χαλκός ἤχῶν, ἀναίσθητόν τι και ἄψυχον» (Ε.Π.Ε. 18α,344). Μετάφρασις: Εἶδες ποῦ ἀνύψωσε τό χάρισμα και ποῦ τό γκρέμισε και τό κατέβασε; Δέν εἶπε ἀπλῶς, ὅτι δέν εἶμαι τίποτα, ἀλλ' ὅτι «ἔγινα χαλκός ποῦ ἤχεῖ», κάτι τό ἀναίσθητο και τό ἄψυχο.

● Πῶς μπορεῖ νά συγκριθῆ μία παναρμονία λύρα μέ ἕνα ντενεκέ ἄδειο, πού τόν χτυπᾶνε; Πῶς μπορεῖ νά συγκριθῆ τό ζωντανό αἶσθημα μέ ἕνα ψυχρό τύπο ἢ χτύπο; Πῶς μπορεῖ νά συγκριθῆ ἡ ἄρμονία τῆς αγάπης μέ ἕνα ἐπιδεικτικό χάρισμα; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ χαλκός ἤχῶν και φορτικός ἐστι και ἐπαχθῆς τοῖς πολλοῖς. Ὅρας πῶς ὁ αγάπης ἀπεστερημένος τοῖς ἀψύχοις προσέοικε και ἀναίσθητος;» (Ε.Π.Ε. 18α, 344). Μετάφρασις: Ὁ χαλκός πού χτυπᾶ και φορτικός γίνεται και βαρετός στούς πολλούς. Βλέπεις πῶς αὐτός, πού δέν ἔχει αγάπη, μοιάζει μέ ἄψυχο και ἀναίσθητο πρᾶγμα;

● Ὅλα τά χαρίσματα, πού στή συνέχεια ἀναφέρει, στερημένα ὁμως ἀπό αγάπη, τά παρουσιάζει στό μείζονα βαθμό, μέ ὑπερβολικό, θά λέγαμε, τρόπο.

Δέν μιλάει π.χ. ἀπλῶς γιά γλωσσολαλία γήινη, ἀλλά και γιά οὐράνια. Καί ἂν μιλάς ὄχι μόνο ὄλες τίς γλώσσες τοῦ κόσμου (ἐκατοντάδες), ἀλλά και τίς γλώσσες τῶν ἀγγέλων, και πάλι, ἂν δέν ἔχης αγάπη, εἶσαι ἐνοχλητικός και

ἐπιζήμιος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μετ' ἐπιτάσεως και τοῦτο τό χάρισμα» (Ε.Π.Ε. 18α, 346).

● Δέν χρειάζονται οἱ γλώσσες; Ἀσφαλῶς και χρειάζονται, ἀφοῦ εἶναι τό βασικό μέσο ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Μά ὑπάρχει μία γλώσσα, πού εἶναι παγκόσμια. Ὅλοι τήν καταλαβαίνουν.

Εἶναι ἡ γλώσσα τῆς αγάπης. Ἐχει τίς ἐκφράσεις τῆς, τούς τόνους τῆς, τίς προτάσεις τῆς, τίς συνθέσεις τῆς, τό γράψιμό τῆς, και πρό παντός τήν ἀφογή συνεινότησι και τήν ἀλληλοκατανόησι.

Εἶναι ἡ γλώσσα, μέ τήν ὁποία μίλησε και μιλάει ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους.

Εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ Σ τ α υ ρ ο ὕ .

Λόγος και θεολογία χωρίς αγάπη;

Συγκρίνει στή συνέχεια ὁ Παῦλος τήν αγάπη μέ τό χάρισμα τῆς προφητείας, πού στή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ τίς περισσότερες φορές μέ τήν διδασκαλία. Σπουδαιότερο και ἀναγκαιότερο ἀπό τήν γλωσσολαλία. Μά, ἂν δέν ἔχη ὁ διδάσκαλος και ὁ προφήτης αγάπη, ὁ ἴδιος σέ τίποτε δέν ὠφελεῖται. «Και ἔάν ἔχω προφητείαν και εἰδῶ τά μυστήρια πάντα,... αγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἶμι» (Α' Κορ. ιγ' 2).

● Δάσκαλος χωρίς αγάπη εἶναι ἕνα ἄψυχο μαγνητόφωνο. Ἄν πάη τό μαγνητόφωνο στόν παράδεισο, ἐπειδή μεταδίδει ὠραῖα λόγια, ἄλλο τόσο θά σωθῆ και ὁ δάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, πού δέν ἔχει αγάπη. Ἡ λαϊκή παροιμία ἰσχύει και ἐδῶ: «Δάσκαλε, πού δίδασκες, και νόμον δέν ἐκράτεις».

● Μέ τό προφητικό χάρισμα εἶναι δυνατόν νά βλέπη κανεῖς τό μέλλον, ἀκόμα και τά ἔσχατα, ἀλλά νά μή ζῆση ὁ ἴδιος τό αἰώνιο μέλλον στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ διδασκαλίες γιά τά μέλλοντα δέν οἰκοδομοῦν. Μέ τήν αγάπη ὁμως ἐξασφαλίζει ὁ πιστός τό μέλλον, τήν αἰωνιότητα.

Ἄλλο νά μιλάς γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας και τῆς ἀνθρωπότητος («προφήτης»), και ἄλλο νά ἐξασφαλίζης τήν αἰώνια ζωή τοῦ Θεοῦ (ἅγιος μέ αγάπη).

● Καί ἡ θρησκευτική γνῶσις δέν ὠφελεῖ σέ τίποτε, ἂν δέν μεταφράζεται σέ ἀγάπη. «Καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν γνῶσιν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἶμι» (Α' Κορ. ιγ' 2). Δέν πρόκειται γιά τήν κοσμική γνῶσι, πού ὀπωσδήποτε δέν φανερώνει ἀρετή καί δέν σώζει. Πρόκειται γιά τήν ἀληθινή γνῶσι, γιά τήν ἐπίγνωσι τοῦ Θεοῦ.

Καί αὐτή, λοιπόν, τή σπουδαία γνῶσι, πού ξεκινᾷ ἀπό τήν ἀποκαλυψι καί φανέρωσι τοῦ Χριστοῦ καί ἀξάνεται μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί αὐτή τή θεολογική γνῶσι καί ἀλήθεια ἂν κατέχω, ἐφ' ὅσον δέν ἔχω ἀγάπη, δέν εἶμαι τίποτε!

● Δέν εἶμαι τίποτε χωρίς ἀγάπη, διότι ἡ ἀγάπη μέ καταξιώνει ὡς πρόσωπο, ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς χριστομίμητο μαθητή. Ὅλα τά ἄλλα (τά χαρίσματα) δέν ἀντιπροσωπεύουν τήν ὑπαρξί μου. Εἶναι δοτά ἄνωθεν. Ἡ ἀγάπη μέ ἐκπροσωπεῖ. Γιατί αὐτή ἀπό χάρισμα ἐξελίσσεται σέ προσωπικό ἀγῶνα καί κοπιώδη προσφορά.

Ἡ ἀγάπη μέ κάνει νά εἶμαι «τι». Νά ὑπάρχω. Νά ζῶ ὡς χριστιανός. «Ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἶμι». Τό θέμα δέν εἶναι τί ἔχω, ἀλλά τί εἶμαι. Ὅχι τό ἔχειν, ἀλλά τό εἶναι ἀφορᾷ στή σωτηρία.

● Ἡ θρησκευτική γνῶσις, ἡ θεολογία, εἶναι στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπαραίτητη ὡς κορμός καί φύλλα. Οἱ καρποί τοῦ δέντρου ὅμως εἶναι ἡ ἀγάπη, τά ἔργα τῆς ἀγάπης. Θεολογία χωρίς ἀγάπη, χωρίς ἀγία ζωή καί θυσία, μπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ «σατανική θεολογία». Γνωσιολογικά ὁ καλύτερος «θεολόγος» εἶναι ὁ... Σατανᾶς (ιδέ Ἰακ. β' 19)!

● Ἡ θρησκευτική γνῶσις χωρίς ἀγάπη εἶναι δυνατόν νά φουσκώσει τόν ἀνθρωπο ἀπό ἐγωισμό καί νά πέση. Ἡ ἀγάπη, ὡς χριστομίμησις, σώζει καί οἰκοδομεῖ. «Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ ἀγάπη οἰκοδομεῖ» (Α' Κορ. η' 2).

Θαύματα χωρίς ἀγάπη;

Ὅχι ἀπλῶς ἡ θεολογική γνῶσις, ἀλλά καί ἡ πίστις δέν μπορεῖ νά σώ-

ση, χωρίς ἀγάπη. «Καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἶμι» (Α' Κορ. ιγ' 2).

● Γιά νά δείξῃ ὁ Παῦλος τό ὑπερέχον τῆς ἀγάπης, χρησιμοποιοεῖ χαρίσματα καί δυνάμεις στήν ὑπέριστα ἀπόδοσί τους. Ὅπως μίλησε γιά τίς γλώσσες «τῶν ἀγγέλων» (ἀπίθανο), ὅπως μίλησε γιά τά «μυστήρια πάντα», (ἀπίθανο γιά τήν ἀνθρώπινη προσέγγισι), ὅπως μίλησε γιά «πᾶσαν τήν γνῶσιν», (ἀπίθανο γιά τό πεπερασμένο τῆς διάνοιαι), ἔτσι τώρα μιλάει γιά «πᾶσαν τήν πίστιν».

● Ἡ πίστις ἐδῶ δέν νοεῖται θεολογικά («Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...»), ἀλλά δυναμικά. Ἄλλωστε ὁ ἀπ. Παῦλος ἐπικαλεῖται τή βεβαιότητα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, ὅπως τήν παρουσίασε ὁ Χριστός (Ματθ. ιζ' 20), «ὥστε ὄρη μεθιστάνειν». Μπορεῖ κανεῖς νά μετακινήσῃ βουνά μέ τήν πίστι του, νά ἐνεργήσῃ δυνάμεις καταπληκτικές, νά κάνῃ τά ἀδύνατα, δυνατά, ἀλλά νά μήν ἔχη μετακινήσῃ τή φιλαυτία καί τόν ἀτομισμό του. Αὐτά εἶναι, πού θάβουν τήν ἀγάπη.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἔχη κανεῖς θαυματουργική πίστι, χωρίς ἀγάπη;

● Ὁ ἀπόστ. Παῦλος κάνει καί τίς πλέον ἀπίθανες ὑποθέσεις, γιά νά ὑπογραμμίσῃ τή μοναδικότητα τῆς ἀγάπης.

● Εἶναι δυνατόν νά γίνῃ ἓνας πιστός ὄργανο τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ σωτηρία του νά κινδυνεύῃ. Δέν μᾶς σώζουν τά ὅσα ὁ Θεός κάνει δι' ἡμῶν, ἀλλά τά ὅσα ἐμεῖς κάνουμε δι' Αὐτοῦ. Καί τό πρῶτο, πού καλούμαστε νά κάνουμε, εἶναι ἡ ἀγάπη.

□ Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦμε δυνάμεις. Μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ συνεργοῦμε στή σωτηρία μας.

□ Μέ τή δυνατή πίστι προβάλλουμε τήν Ἀλήθεια. Μέ τήν ἀγάπη σταυρωνόμαστε γιά τήν Ἀλήθεια.

□ Μέ τήν ἀγάπη προσφερόμαστε γιά τόν ἄλλον. Μέ τήν ἀγάπη συντροφιά ζοῦμε στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ αἰώνια, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Πίστευε και έρευνα**Τσερνομπίλ και... αλήθεια**

“Οποιος φάχνει για την αλήθεια, φάχνει, χωρίς να τό καταλαβαίνει, για Σένα, πού είσαι ή μόνη αλήθεια, πού αξίζει να μάθει κανείς”. Αυτά έγραφε τό 1921 ό μεγάλος και ιδιότυπος συγγραφέας Τζοβάνι Παπίνι, όταν έπαψε να είναι άθειστής και άρχισε να γνωρίζει τον Χριστό πού μέχρι τότε ύβριζε (... άκατονόμαστα...!!) και να γίνεται Χριστιανός ούσιαστικά!

Τά ίδια, σχεδόν, είπε και στό δικαστήριο ό έπιστήμονας Βαλέριος Λεγκάσοφ, όταν γινόταν διερεύνηση για τό από τί και γιατί συνέβη τό άτύχημα, στον πυρηνικό σταθμό του Τσερνομπίλ.

Η απόκρυψη της αλήθειας στά τεχνικά θέματα είναι άπλως ένας στρουθοκαμηλισμός, του όποιου τό άποτέλεσμα είναι ό θάνατος της στρουθοκαμήλου! Η αλήθεια, όπως και άν την διαχειριστεί ό άνθρωπος..., δέν ξεχνιέται, όπως μάς λέει και μέ τό όνομά της (α + λήθη). Περιμένει τον άνθρωπο στην... άλλη στροφή του δρόμου. Όχι για να τον τρομάξει, αλλά για να του ξαναθυμίσει, ότι «τά ψέματα έχουν κοντά πόδια»! Ότι τον συμφέρει ή αλήθεια ό,τι και άν κοστίζει! Και τό σπουδαιότερο: Ότι υπάρχει ΜΙΑ αλήθεια. Ότι δέν είναι θέμα υποκειμενικής θεώρησης και χρηστικής αξιολόγησης. Ότι στην αλήθεια αγωνιζόμαστε να ένωθούμε, όχι να την χρησιμοποιήσουμε.

Ότι τελικώς ισχύει απολύτως ή έπισήμανση του Τζ. Παπίνι: «Όποιος φάχνει την αλήθεια (σέ όποιο επίπεδο και θέμα) φάχνει τον Χριστό, πού είναι ό δρόμος, ή αλήθεια και ή ζωή». Ο Τζ. Παπίνι ήταν ένα από τά καλύτερα μυαλά της σύγχρονης Ιταλίας. Ένας έξαιρετικός εκπρόσωπος της μοντέρνας άδιάκοπης αναζήτησης για την αλήθεια. Στο έργο του βρίσκεται μιá μορφή αναζωογονητικής ανεξαρτησίας, όχι όπως ή αυτοαποκαλούμε-

νη ανεξαρτησία, μέ άγνοια του παρελθόντος, αλλά μέ μελέτη και κατανόησή του.

Τό βούλιαγμα των συγχρόνων ανθρώπων στην υποκειμενική αλήθεια, όσο και άν φαίνεται ικανοποιητικό έγωιστικά (έγώ ξέρω...), είναι ένα τέλμα άρρωστο, τόσο όσο και όταν ισχυρίζεται κάποιος ότι μπορεί να έχει την δική του... ιατρική αλήθεια!

Από την αρχαιότητα (Πρωταγόρας) και σ' όλη την ανθρώπινη ιστορία, ή άγωγία των ανθρώπων να αληθεύει ή ζωή τους είναι έπιδιωκτέος στόχος. Όταν ό Πιλᾶτος ρωτάει τον Χριστό για την αλήθεια, ό Χριστός του λέει: «Έγώ είμαι ή αλήθεια». Του λέει, δηλαδή, ότι ή αλήθεια είναι Κάποιος, όχι κάτι! Είναι Πρόσωπο, όχι ιδέες.

Οί χριστιανοί δέχονται την Αλήθεια - Πρόσωπο και απορρίπτουν τον υποκειμενισμό στην αλήθεια. Άρνούνται διαρρηδην την τοποθέτηση «Έτσι είναι άν έτσι νομίζετε» και προτιμούν να... «Περιμένουν τον Γκοντό» να τους φανερώσει την αλήθεια της ζωής! Δέν λένε ψέματα (στον έαυτό τους, πράγμα έκρηκτικά επικίνδυνο) για να ξεχάσουν ή να συσκιάσουν την αλήθεια.

Η τραγωδία του Τσερνομπίλ, πού αρχικά αντιμετώπιστηκε μέ ψέματα και έγινε δολοφονικά θανατηφόρα, μάς υπογραμμίζει τό θέμα της αλήθειας, ως υπόθεση ζωής και θανάτου και όχι μόνον βιολογικά...

Άς ακούσουμε την κατάθεση του έπιστήμονα ευεργέτη μας Βαλέριου Λεγκάσοφ, στην δίκη των υπαιτίων της τραγωδίας, και άς «μεταφέρουμε» και άς «χρησιμοποιήσουμε» τό σκεπτικό σέ κάθε ανθρώπινο επίπεδο.

«Όταν μάς πειράζει ή αλήθεια, λέμε ψέματα, μέχρι να ξεχάσουμε και την ύπαρξή της ακόμα! Αυτή όμως υπάρχει.

Κάθε ψέμα πού λέμε δημιουργεί ένα

Πνευματικά θέματα

Θά σωθοῦν καί μή χριστιανοί;

Γνώσεις καί εὐθύνες

Δύο ἐρωτηματικά:

—Γιατί οἱ χριστιανοί θά κριθοῦν μέ αὐστηρότερο κριτήριο;

—Γιατί θά σωθοῦν οἱ μή χριστιανοί, ὅσοι βεβαίως θά πίστευαν, ἂν γνώριζαν τό Χριστό;

Πρῶτο παράδειγμα:

● Ἄς υποθέσουμε, ὅτι ἔχουμε μπροστά μας **δύο σπουδαστές**. Καί οἱ δύο εὐφυεῖς, καί οἱ δύο ἐπιδεκτικοί μαθήσεως. Καί οἱ δύο εἶχαν τήν εὐκαιρία νά σπουδάσουν. Ὁ ἕνας δέν θέλησε. Παραδόθηκε στήν ἀμέλειά του, στή ραθυμία του. Ὁ ἄλλος θέλησε. Διδάχτηκε καί ἔμαθε πολλά. Ἀπό ποιόν ἢ κοινωνία ἔχει περισσότε-

.....
χρέος πρός τήν ἀλήθεια. Ἀργά ἢ γρήγορα τό χρέος πληρώνεται!

Τό νά εἶσαι ἐπιστήμονας σημαίνει νά εἶσαι ἀφελής. Εἴμαστε τόσο προσκολλημένοι στήν ἔρευνά μας γιά τήν ἀλήθεια, πού δέν ἀντιλαμβανόμαστε τελικά, πόσο λίγοι εἶναι αὐτοί πού θέλουν νά τήν βροῦμε! Ἀλλά ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντα ἐκεῖ, εἴτε θέλουμε νά τήν δοῦμε εἴτε ὄχι, εἴτε ἐπιλέξουμε νά τήν δοῦμε εἴτε ὄχι!

Ἡ ἀλήθεια δέν νοιάζεται γιά τίς ἀνάγκες καί τά «θέλω» μας. Δέν τήν ἐνδιαφέρουν κυβερνήσεις, ἰδεολογίες ἢ θρησκείες. Θά μένει ἐκεῖ περιμένοντας, γιά πάντα. Καί αὐτό τελικά εἶναι τό δῶρο ἀπό τό Τσερνομπίλ.

Κάποτε φοβόμουν τό κόστος τῆς ἀλήθειας. Τώρα μόνον ρωτῶ:

Τί κόστος ἔχουν τά ψέματα;

Ἄν ἀκούσουμε πολλά ψέματα, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά μὴν ἀναγνωρίζουμε πλέον τήν ἀλήθεια».

π. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
 Πρέβεζα

ρες ἀπαιτήσεις; Ἀσφαλῶς ἀπό τόν δεύτερο. Ἀλλ' ἂν ἀπό τόν δεύτερο ἔχη περισσότερες ἀπαιτήσεις, ὁ πρῶτος εἶναι ἄξιος τιμωρίας, διότι μποροῦσε νά μάθη καί δέν ἔμαθε· μποροῦσε νά προβιβασθῆ καί ἔμεινε στάσιμος.

● Ὅλοι εἴμαστε διδακτοί Θεοῦ. Ἀπό μάθημα σέ μάθημα μᾶς ἀνεβάζει ὁ Θεός. Ἀπό τήν ἄγνοια στή γνῶσι. Ἀπό τή γνῶσι στήν ἐπίγνωσι. Ἀπό τήν ἐπίγνωσι στή βίωσι. Ἀπό τή βίωσι στή θέωσι.

● Διδασκαλία πρώτης βαθμίδος, τοῦ νηπιαγωγείου, θά λέγαμε, εἶναι ὁ νόμος τῆς **συνειδήσεως**.

● Διδασκαλία δεύτερης βαθμίδος, τῆς στοιχειώδους, θά λέγαμε, πνευματικῆς ἐκπαιδεύσεως, εἶναι ὁ **Μωσαϊκός** νόμος.

● Διδασκαλία τρίτης βαθμίδος, ἀνωτάτης παιδείας, θά λέγαμε, εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ **Εὐαγγελίου**.

● Ἀπό ἐκείνους, πού φοίτησαν στό σχολεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἔμαθαν τήν «ἄνωθεν σοφίαν», τά ἀνώτερα μαθήματα, ἔχουν φυσικά περισσότερες ἀπαιτήσεις καί ὁ Θεός καί ὁ κόσμος. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ὁὐκ ἐν τῷ μισθῷ δέ τῶν κατορθωμάτων πλεονεκτοῦμεν μόνον, ἀλλά καί ἐν παραβάσει τῶν ἁμαρτημάτων μεῖζονα τήν κόλασιν ὑπομένωμεν» (Ε. Π. Ε. 30,234). Μετάφρασις: Δέν ὑπερτεροῦμε μόνο στό μισθό γιά τά κατορθώματα, ἀλλά καί ὑφίστάμεθα μεγαλύτερη τιμωρία γιά τά ἁμαρτήματά μας, ὅταν παραβαίνουμε τό νόμο.

Ἄλλά καί ὅσοι εἶχαν εὐκαιρίες νά σπουδάσουν στά γράμματα τοῦ Θεοῦ καί ἀμέλησαν, θά τιμωρηθοῦν. Καί μάλιστα αὐστηρότερα. Τόσα χρόνια στήν ἴδια τάξι, στήν ἴδια κατάστασι, στήν ἴδια πνευματική στασιμότητα; Ἀδικαιολόγητοι. Ἔπρεπε νά ἔχουν χωνέψει τά μικρά καί νά προχωροῦν στά ὑψηλότερα μαθήματα. «Πολύν χρόνον ἐμελέτησαν καί κατέσχον τόν παλαιόν νόμον, καί καιρός λοιπόν

πρός τόν ὑψηλότερον ἀνελθεῖν» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 30,234).

• Μπορεῖ νά θεωρηθῆ προωδευμένος ἓνας ἄνθρωπος, πού μέ τόση ἐπιστημονική πρόοδο αὐτός ἀρνεῖται νά μάθη στοιχειώδη πράγματα; Καθυστερημένοι θεωροῦνται ὅσοι ἔχουν εὐκαιρίες νά μάθουν ὑψηλότερα μαθήματα πίστεως, κι ὅμως ἀμελοῦν, ἢ καί ἀρνοῦνται. Ἀντίθετα μέ τόν ἀμελῆ, πού περιφρονεῖ δοθεῖσες εὐκαιρίες, ἀξιόσυμπάθητος εἶναι ἐκεῖνος, πού διψάει γιά γνῶσι τῆς Ἀλήθειας, ἀλλά διδάσκαλο τοῦ Εὐαγγελίου δέν συνάντησε.

• Κατά τίς ἐξετάσεις κρίνεται κανεῖς σύμφωνα μέ τή **διδαχθεῖσα ὕλη**. Κατά τίς παγκόσμιες ἐξετάσεις «τὴν ἡμέραν τῆς ἐτάσεως», ὁ Δίκαιος Κριτής θά κρίνη τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μέ τή διδαχθεῖσα πνευματικὴ ὕλη. «Ἐν ἡμέρα ὅτε κρινεῖ ὁ Θεός τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. β'16).

Φῶς καὶ καθαρότητα

—Γιατί οἱ χριστιανοὶ θά κριθοῦν μέ αὐστηρότερα κριτήρια καὶ γιατί οἱ μὴ χριστιανοὶ θά σωθοῦν, ἐφ' ὅσον θά πιστευαν, ἂν γνώριζαν τὸ Χριστό;

Δεύτερο παράδειγμα:

• Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ἔχουμε **δύο σπίτια**. Τὸ ἓνα φωτίζεται μέ λυχνάρι ἢ μέ δαδί. Τὸ ἄλλο φωτίζεται μέ ἠλεκτρικὸ πολυέλειο. Τὸ πρῶτο σπίτι εἶναι καθαρὸ, ὅσο βεβαίως γίνεται, ἀφοῦ τὸ φῶς εἶναι πολὺ ἀσθενές. Τὸ ἄλλο, καίτοι διαθέτει ἀπλετο φῶς, εἶναι ἀκάθαρο. Ποιὸς πρέπει νά βραβευθῆ; Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ μέ τὸ λυχνάρι ἢ ὁ ἄλλος τοῦ σπιτιοῦ μέ τὸν πολυέλειο; Ἀσφαλῶς ὁ πρῶτος.

• Οἱ χριστιανοὶ φωτίζονται ὄχι μέ λυχνάρι, ἀλλὰ μέ ἠλεκτρικὸ, ἢ μᾶλλον, μέ **θεϊκὸ** φῶς. Δέν δικαιολογοῦνται, μέ τόσα φῶτα, νά ἰσχυρίζωνται, πῶς δέν βλέπουν τὴ βρωμιὰ. Δέν δικαιολογοῦμεθα νά εἴμαστε ἀκάθαροι, ὕστερα ἀπὸ τόσο φωτισμό, πού χαρίζει ὁ Χριστός.

• Οἱ ἄλλοι, πού σ' αὐτοὺς ἀκόμα δέν ἔφτασε τὸ «φῶς τῶν ἐθνῶν», ἢ Ἀλή-

θεια τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ φωτίζονται μέ ἓνα ἀπλό λυχνάρι, πού λέγεται **συνείδησις**, ἔχουν δικαιολογία. Ἡ δική μας σκόνη ἰσοδυναμεῖ μέ δικά τους σκουπίδια. Ἐνας δικός μας λογισμὸς κακὸς ἰσοδυναμεῖ μ' ἓνα δικό τους σοβαρὸ ἁμάρτημα!

• Ἄνθρωποι, πού μόνο τὴ **φυσικὴ ἠθικὴ** διαθέτουν, κι ὅμως οὔτε κλέβουν οὔτε ἀτιμάζουν οὔτε σκοτώνουν τὰ βρέφη τους οὔτε βλαστημᾶνε τὸ Θεό, θά κρίνουν, ἐν ἡμέρα κρίσεως πολλοὺς χριστιανοὺς, πού τάχα γνώρισαν τὸ Χριστό, ἐνῶ παραμένουν στό σκοτάδι ἁμαρτωλῶν παθῶν. Γιά πολλοὺς χριστιανοὺς, πού δέχτηκαν τάχα τὸ Χριστιανισμό, ἀλλὰ δέν ὑποδέχτηκαν τὸ Χριστό, ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ἐν ἡμέρα κρίσεως ἢ τῆ πόλει ἐκεῖνη» (Ματθ. ι' 15).

Πῶς θά κρίνη ὁ Θεός;

Ὁ Θεός θά κρίνη ἀνάλογα μέ τὸ φῶς, πού διαθέτει κάθε ἄνθρωπος. Ἄν τὸ **φῶς** τὸ γνώρισαμε, ἀλλὰ τὸ περιφρονήσαμε, μόνοι μας διαλέγουμε τὴν πτώσι καὶ τὴν κατάπτωσι: ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ παρόντος στό ἀτέλειωτο σκοτάδι τοῦ μέλλοντος. «Εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθ. στ' 23). Διαφορετικὰ θά κρίνη ὁ Θεός ἐκεῖνον, πού στὸν τόπο του δέν ἔφτασε καθόλου τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Διαφορετικὰ ἐκεῖνον, πού **μποροῦσε** νά **συνδεθῆ** μέ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ προτίμησε τὰ δαδιά τῆς πλάνης.

• Διαφορετικὰ θά κρίνη ἐκεῖνον, πού ἔσβησε αὐτὸ τὸ φῶς ἀπὸ τὴν καρδιά του, γιά νά μπορῆ ἀνενόχλητος νά τελῆ τὰ σκοτεινὰ ἔργα. Διαφορετικὰ θά κρίνη ἐκεῖνον, πού **πολέμησε** τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι δέ οἱ ἄνθρωποι θά κριθοῦν μέ τὸ βασικὸ φῶς τῆς **ἀγάπης**. Ὅσα κεριὰ λατρείας κι ἂν ἀνάψουμε στά μανουάλια, ἐφ' ὅσον ἡ λαμπάδα τῆς ἀγάπης ἔχει σβῆσει στό μανουάλι τῆς καρδιάς, σωτηρία δέν θά δοῦμε. «Οὐχ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρά τῶ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται» (Ρωμ. β' 13).

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Μάγος ἢ διάκονος χάριτος;

Στό Σίμωνα τό μάγο ὁ ἀπόστολος Πέτρος μίλησε σκληρά! Τί τοῦ εἶπε; «*Τό ἀργύριόν σου σύν σοί εἶη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διά χρημάτων κτᾶσθαι*» (Πράξ. ἡ' 20). Γιά δύο λόγους τοῦ μίλησε ἔτσι:

- Ὁ ἕνας **οἰκονομικός**: Ἦθελε ὁ Σίμων νά πουλάη καί νά ἀγοράζη τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτό λέγεται **Σιμωνία**. Καί ὁ μέν Σίμων ὁ μάγος μετανόησε. Τό κακό ὅμως, πού εἰσηγήθηκε καί πού πῆρε τό ὄνομά του, παρέμεινε μέσα στους αἰῶνες (ιδίως στό χωρο τῆς Ἐκκλησίας).

- Καί γιά δεύτερο λόγο ὁ Πέτρος μίλησε τόσο σκληρά στόν ὑποψήφιο χαρισματοῦχο, τό Σίμωνα. Εἶναι ἡ **ψευδαίσθησις**. Μπαίνει στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμα καί τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τό **μαγικό στοιχείο** τῆς τάχα σωτηρίας. Καί αὐτό εἶναι τό χειρότερο. Ἦν στόν παπᾶ δώσω ἕνα χαρτάκι! Ἦν ὁ παπᾶς κάνη τή βάπτισι! Ἦν ὁ παπᾶς κάνη τό γάμο! Ἦν ὁ παπᾶς διαβάση ἕναν ἄρρωστο! Ἦν ὁ παπᾶς διαβάση ἕνα νεκρό!....

- Καί λοιπόν; Τί λοιπόν; Δέν ἔχει τό **χάρισμα** ὁ παπᾶς, τῆς ἱερωσύνης; Ναί, τό ἔχει. Μά μέ μαγικό τρόπο ἄν τό χειριστῆ, δέν εἶναι **προφήτης**, οὔτε λειτουργός τῆς **χάριτος**. Κινδυνεύει νά καταστῆ **ἀπατεώνας**. Γιατί; Δέν σώζεται κανείς μέ μαγικό τρόπο. Οὔτε σώζεται ἄν δώση σέ ἄλλον λεφτά νά πάη νά τοῦ ἀνάψη μιᾶ λαμπάδα. Οὔτε σώζεται μέ τό νά παρακαλῆ τόν παπᾶ «**Διάβασέ μου μιᾶ εὐχή!**»! Δέν σώζεται, ὅταν ἡ **βούλησις** δέν μετέχη! Ὅταν ἡ ἐλευθερία δέν ἔχη δεχτῆ τό Χριστό σάν Σωτήρα! Ὅταν δέν ἔχη προσηγηθῆ **μετάνοια**.

- Ἡ ἀπάντησις ἐνός τίμιου ἱερέα εἶναι: «*Ὅποιαδήποτε εὐχή τῆς Ἐκκλησίας θά σοῦ διαβάσω, ἄν προηγουμένως ἔχης μετανοήσει καί ἔχης ἐξομολογηθῆ*».

- Ἄλλους ὠφελεῖ ὁ χαρισματοῦχος· τόν ἑαυτό του μπορεῖ καί ὄχι. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τά μέν σημεῖα πολλάκις ἕτερον ὠφέλησε, τόν δέ ἔχοντα παρέβλαψεν, εἰς ἀπόνοιαν ἐπάραντα καί κενοδοξίαν, ἢ καί ἐτέρῳ τινί τρόπῳ. Ἐπί δέ τῶν ἔργων οὐδέν τοιοῦτον ὑποπτεῦσαι ἔνι, ἀλλά καί τοὺς μετιόντας αὐτά καί ἐτέρους πολλοὺς ὠφελεῖ. Ταῦτα τοίνυν μετά πολλῆς τῆς ἐπιμελείας ἐργασώμεθα*» (Ε.Π.Ε. 10,414). Μετάφρασις: Τά θαύματα πολλές φορές ὠφέλησαν ἄλλον, ὄχι αὐτόν πού τά τέλεσε· αὐτός βλάφτηκε, εἴτε γιατί ὠδηγήθηκε σέ ὑπερηφάνεια καί κενοδοξία, εἴτε γιά ἄλλο λόγο. Γιά τά καλά ὅμως ἔργα κανείς δέν μπορεῖ νά πῆ κάτι τέτοιο. Τά καλά, λοιπόν, ἔργα μέ πολλή φροντίδα ἄς ἐργαζώμαστε.

* * *

Δωρίζει ὁ Θεός. Τά **δῶρα** τοῦ Θεοῦ λέγονται **χαρίσματα**. Ὅσοι ἔλαβαν, θά σωθοῦν; Τήν ἀπάντησι μᾶς τήν δίνει ὁ ἴδιος ὁ μισθαποδότης Κύριος. Ἦς προσέξουμε τό τέλος τῆς ἐπί τοῦ Ὅρους ὁμιλίας. Τοῦ χτυπᾶνε τήν πόρτα τῆς βασιλείας Του τέσσερις κατηγορίες χαρισματοῦχων:

- Ἡ πρώτη: «*Οὐ τῶ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν;*». Εἶναι ὅσοι κήρυξαν μέ χάρισμα λόγου καί ρητορείας τό εὐαγγέλιο.

- Ἡ δεύτερη: «*Οὐ τῶ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν;*». Εἶναι ὅσοι μέ χάρι-

σμα θεϊκό ἐξετίναζαν τά δαιμόνια μέσα ἀπό ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Πραγματικά δαιμονοβγάλες.

● Ἡ τρίτη: «Ὁὐ τῶ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλές ἐποιήσαμεν;». Εἶναι ὅσοι ἔκαναν θαύματα, θεραπείες κυρίως ἀσθενῶν (Ματθ. ζ' 21-23).

● Ἡ τέταρτη: «Ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου καί ἐπίομεν καί ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας» (Λουκ. ιγ' 26). Εἶναι ὅσοι μετεῖχαν στή χριστιανική σύναξι, ὅσοι λειτουργήθηκαν καί κοινωνοῦσαν μάλιστα τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου. Εἶχαμε, Κύριε, κοινωνία μαζί σου!

ἽΟλοι αὐτοί χτυπᾶνε **ἀπεγνωσμένα**. Δέν τούς ἀνοίγεται ἡ πόρτα τῆς βασιλείας. Καί περιμένουν τό γιατί. ἽΑς τό ἀκούσουμε. ἽΑπαντᾶ ὁ Χριστός: «Καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ζ' 23). Στό κατά Λουκᾶν ἡ ἀπωθητική ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐρεῖ: Οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ. ἽΑπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας» (Λουκ. ιγ' 27).

—Χαρίσματα μέ τό Χριστό, ναί, εἶχαν. Ζωή μέ τό Χριστό, ὄχι.

—Λόγια γιά τό Χριστό, ναί. Πράξεις γιά τό Χριστό ὄχι.

—Θαύματα γιά τό Χριστό, ναί. ἽΑγιότητα μέ τό Χριστό ὄχι.

Πι' αὐτό καί ὁ Χριστός τονίζει: «Ὁὐ πᾶς ὁ λέγων μοι **Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς**» (Ματθ. ζ' 21).

* * *

● Ποῖον θεωρεῖ ὁ Κύριός μας **ἀγιώτερο** ὄλων τῶν προφητῶν, ἀγιώτερο ὄλων τῶν ἀνδρῶν; Τόν ἽΙωάννη τόν Βαπτιστή. ἽΕκανε θαύματα ὁ ἽΙωάννης; ἽΑπαντᾶ ὁ εὐαγγελιστής ἽΙωάννης: «ἽΙωάννης σημεῖα ἐποίησεν οὐδέν» (ἽΙωάν. ι' 41). Καί ὄμως λειτούργησε **τρία μεγάλα ἄγια γεγονότα**: Λειτούργησε τήν **ἄσκησι** τῆς πιό ἁγίας ζωῆς στήν ἔρημο. Λειτούργησε τό **κῆρυγμα τῆς μετανοίας** καί ὠδήγησε πλῆθη λαοῦ σέ μετάνοια καί ἐξομολόγησι. Λειτούργησε τό μυστήριο τῆς θείας οικονομίας. ἽἘδειξε τό **Μεσσία**, ἔτοιμασε τό δρόμο νά περάσῃ ὁ Χριστός. Καί τό σπουδαιότερο: Σφράγισε τή ζωή του μέ τό **Μαρτύριο**.

● **Μαρτύριο**: Νά ἔνα χάρισμα, πού ἔχει **μυριαπόδεικτη ἀγάπη**. ἽΟποῖος ἀξιῶνεται αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος, ἐξασφαλίζει μέ βεβαιότητα τόν παράδεισο: «ἽΥμῖν ἐχαρίσθη· λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· οὐ μόνον τό εἰς Χριστόν πιστεύειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλιπ. α' 29).

● Νά γιατί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τήν ἀγάπη ὡς **«κρεῖττον χάρισμα»**. Νά γιατί μᾶς προτρέπει νά μὴν ἐπιζητοῦμε **προσορατικά** χαρίσματα. Νά γιατί, μᾶς παίρνει ἀπό τό χέρι νά ἀνεβαίνουμε μαζί του στήν **κορυφή** τοῦ ἑνός χαρίσματος, πού λέγεται **ἀγάπη**. «ἽἘτι καθ' ὑπερβολήν ὑμῖν ὁδόν δείκνυμι» (Α' Κορ. ιβ' 31).

● ἽἩ **Ἀγάπη** δέν εἶναι ἀπάτη. Τό **Α** τῆς Ἀγάπης δίπλα στό **Χ** τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργοποιεῖ τή μόνη δύναμι πού μᾶς σώζει. Καί αὐτή λέγεται **Χάρις**. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τοῦτο τό χάρισμα οὐχί ἐνί, οὐδέ δευτέρω, ἀλλά πᾶσιν ἔξεστιν ἔχειν. ἽἘξεστιν ὑμῖν μεῖζον χάρισμα ἔχειν τοῦ τούς νεκρούς ἀνιστᾶν καί τυφλοῦς ὀμματοῦν. Ποῖον τοῦτο τό χάρισμα; ἽἩ ἀγάπη» (Ε.Π.Ε. 24,284). Μετάφρασις: Τό χάρισμα τῆς ἀγάπης δέν εἶναι γιά ἕνα μόνο ἢ γιά δύο, ἀλλά γιά ὄλους. Μποροῦμε νάχοῦμε χάρισμα, πού εἶναι ἀνώτερο ἀπό ἐκεῖνο, πού ἀνασταίνει νεκρούς ἢ δίνει τό φῶς στοῦς τυφλοῦς. Ποιό εἶναι αὐτό τό χάρισμα; ἽἩ ἀγάπη.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Σφραγίδα τῆς πίστεως

Ρωμ. δ' 11-13

Σφραγίδα ἡ περιτομή (στ. 11)

Παντὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό ἐρώτημα, πού οἱ Ἰουδαῖοι πρόβαλλαν καί πού νόμιζαν, ὅτι μ' αὐτό θά ἔφερναν σέ δύσκολη θέσι τόν Παῦλο: «Καί σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν ἀκροβυστία, εἰς τό εἶναι αὐτόν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τό λογισθῆναι καί αὐτοῖς τήν δικαιοσύνην» (στ. 11). Ὅντως ὁ Ἀβραάμ πῆρε ἀπό τό Θεό τήν περιτομή. Καί ἦταν ἡ περιτομή ἐντολή. Ὅχι μόνο ἐντολή, ἀλλά καί διαθήκη μεταξύ Θεοῦ καί λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Διαθήκη στή γλῶσσα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκφράσθηκε στόν Ἀβραάμ, σημαίνει καί τήν ἐντολή καί τή συμφωνία. Ὁ Ἀβραάμ βγῆκε πρωταθλητής στό σκληρότερο ἀγώνισμα· στό ἀγώνισμα τῆς πίστεως. Καί ὅπως οἱ πρωταθλητές παίρνουν κάποιο σημάδι τῆς νίκης τους, ἕνας στεφάνι ἐλῆας, ἕνα μετάλλιο, κάποιο βεβαιωτικό χαρτί, ἔτσι καί ὁ Ἀβραάμ γιά τή μεγάλη του νίκη πῆρε σάν βραβεῖο, σάν δεῖγμα τῆς εὐαρεσκείας τοῦ Θεοῦ, τήν περιτομή. Πῆρε τήν περιτομή γιά τήν πίστι· δέν ἦλθε ἡ πίστις μετά τήν περιτομή.

Τί ἔχει μεγαλύτερη ἀξία, τό ἄθλημα ἢ τό βραβεῖο, ἡ ἐνδειξις, πού παίρνει μετά γιά τό ἄθλημα; Ἀσφαλῶς τό ἄθλημα. Δυστυχῶς οἱ Ἰουδαῖοι ξέχασαν τό ἄθλημα τοῦ Ἀβραάμ, τή θαυμαστί πίστι, καί κόλλησαν ὅλη τήν προσοχή τους στό σημάδι τῆς νίκης, πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, τήν περιτομή. Ἀξίζει νά θυμηθοῦμε τά λόγια, πού εἶπε ὁ Θεός στόν Ἀβραάμ, σάν ἔδωσε τήν περιτομή: «Καί εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· Σύ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις,

σύ καί τό σπέρμα σου μετά σέ εἰς τās γενεάς αὐτῶν. Καί αὕτη ἡ διαθήκη, ἦν διατηρήσης, ἀνά μέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου μετά σέ εἰς τās γενεάς αὐτῶν περιτηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικόν, καί περιτηθήσεσθε τήν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν καί ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀνά μέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν» (Γεν. 17' 9-11).

«Σημεῖον ἔλαβε» (στ. 11) ὁ Ἀβραάμ. Ἐνα σημάδι πῆρε ὁ Ἀβραάμ ἀπό τό Θεό. Αὐτό τό σημάδι, ἡ περιτομή, εἶχε σχέσι καί μέ τό παρελθόν καί μέ τό μέλλον.

● **Μέ τό παρελθόν:** Ἦταν «σφραγίς τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν ἀκροβυστία» (στ. 11). Τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τήν περιτομή σάν σφραγίδα τῆς εὐλογίας, τῆς διαθήκης του. Εἶχε κάνει διαθήκη ὁ Θεός μέ τόν Ἀβραάμ. Τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θά γίνη πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θά γίνουν ἀπειράριθμοι. Αὐτή τή διαθήκη ὁ μέν Θεός τήν ὑπέγραψε μέ τό κῦρος του, ὁ δέ Ἀβραάμ μέ τήν πίστι του. Καί ὕστερα μπῆκε καί ἡ ὄρατή σφραγίδα: Ἡ περιτομή.

Πότε δόθηκε ἡ περιτομή; Ὅταν ὁ Ἀβραάμ ἦδη εἶχε εὐλογηθῆ. Καί εἶχε εὐλογηθῆ, ὅταν ἀκόμη βρισκόταν στήν κατάστασι τῆς ἀκροβυστίας, δηλαδή, δέν εἶχε περιτηθῆ. Ἦταν ἀπερίτμητος, ἐθνικός, θά λέγαμε, ἀλλά θεοσεβής καί ἐνάρετος. Καί ἀποδείχθηκε, μέ τήν πίστι του, ἄξιος τῆς εὐλογίας, τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ. Πόσο διαστρέβλωναν, λοιπόν, τήν πραγματικότητα οἱ Ἰουδαῖοι! Ἀντί νά κοιτοῦν γιατί συνωμολόγησε ὁ Θεός τή διαθήκη του μέ τόν Ἀβραάμ, κολλοῦσαν τήν προσοχή τους στήν τυπική σφραγίδα, πού ὥρισε ὁ Θεός πρὸς ἐπικύρωσι τῆς διαθήκης, δηλαδή, τήν περιτομή.

Λέγει σχετικά ο ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἶδες τὴν πίστιν λάμπουσαν; Ἔως γὰρ ἦλθεν αὕτη, οὐκ ἐδικαιώθη ὁ πατριάρχης. Εἶδες τὴν ἀκροβυστίαν οὐδὲν ἐμποδίζουσαν; Καὶ γὰρ ἀκρόβυστος ἦν, καὶ οὐκ ἐκωλήθη δικαιωθῆναι. Ὑστερὰ ἄρα τῆς πίστεως ἡ περιτομή*» (Ε.Π.Ε. 16β,574). Μετάφρασις: Εἶδες πῶς λάμπει ἡ πίστις; Μέχρι νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ πίστις, δέν εἶχε δικαιωθῆ ὁ πατριάρχης. Εἶδες πῶς ἡ ἀκροβυστία δέν τὸν ἐμπόδισε νὰ δικαιωθῆ; Ἐπομένως ἡ περιτομή ἦλθε μετὰ τὴν πίστι.

«*Σφραγὶς τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν ἀκροβυστίᾳ*» (στ. 11). Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ δέν ἦταν οὔτε πίστις τῆς περιτομῆς οὔτε πίστις τῆς ἀκροβυστίας. Ἀπλῶς μέ τούς ὅρους «περιτομή» καὶ «ἀκροβυστία» ὑποδηλώνεται ἡ χρονικὴ περίοδος ἢ ἡ κατάστασις, σπὴν ὁποία βρισκόταν. Μπορεῖ κανεὶς καὶ μέ ἀκροβυστία (ἀπερίτμητος) καὶ μέ περιτομή (Ἰουδαῖος) νὰ σωθῆ, ἂν ὑπάρχῃ ἡ πίστις στό Χριστό, ἀφοῦ γιά τή σωτηρία «οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία» (Γαλ. δ' 6).

● Τό σημάδι τῆς περιτομῆς, πού δόθηκε στόν Ἀβραάμ, εἶχε σχέσι καὶ μέ τό μέλλον. Ὅχι μόνο, διότι ἡ περιτομή, ὡς σφραγίδα τῆς διαθήκης, ἴσχυε καὶ γιά ὅλους τούς μελλοντικούς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, γιά «τό σπέρμα» του, ἀλλά κυρίως διότι ἡ διαθήκη, πού σφράγιζε ἡ περιτομή, ἦταν προτύπων καὶ προετοιμασία τῆς ἄλλης διαθήκης, τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Τύπος ἡ περιτομή τῆς ἀληθινῆς περιτομῆς, γιά τὴν ὁποία μιλάει σ' ἄλλη Ἐπιστολή ὁ Παῦλος (Κολοσ. β' 11).

Τύπος τῆς νέας περιτομῆς (στ. 11)

● Ἐκείνη, ἡ παλαιά περιτομή, ἔκοβε μικρό κομματάκι τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος (τοῦ γεννητικοῦ ὄργανου)· αὐτὴ, ἡ νέα περιτομή, κάνει βαθειά τομή· ὄχι κομματάκι, ἀλλ' ὅλο τό πάθος, ἢ μᾶλλον ὅλα τά πάθη τά ἁμαρτωλά περιτέμνει· τά κόβει. Ἀπαλλάσσει τό χριστιανό ἀπό τό «σῶμα τῆς ἁμαρτίας τοῦ μκκέτι δουλεύειν αὐτόν τῆ ἁμαρτία» (Ρωμ. στ' 6. ἰδέ καὶ Κολοσ. β' 11).

● Ἐκείνη, ἡ παλαιά περιτομή, γινόταν μέ τό χέρι· ἡ νέα περιτομή γίνεται μέ τὴ χάρι («ἀχειροποιήτος»).

● Ἐκείνη, ἡ παλαιά περιτομή, γινόταν ἀκούσια, γι' αὐτό καὶ δέν εἶχε καμμία ἀπολύτως ἠθική ἀξία· ἡ νέα περιτομή γίνεται ἐκούσια καὶ λογίζεται ἀπό τό Θεό ὡς σταυρός καὶ θυσία.

Ἡ διαθήκη μεταξύ Θεοῦ καὶ Ἀβραάμ (καὶ δι' αὐτοῦ στό λαό τοῦ Ἰσραήλ) εἶχε τά τρία στοιχεῖα: Θεϊκό κῦρος, πίστις τοῦ Ἀβραάμ (ὑπογραφές), περιτομή (σφραγίδα). Ἡ νέα διαθήκη, ἡ Καινὴ Διαθήκη μεταξύ Θεοῦ καὶ ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἔχει καὶ αὐτὴ τά ἀνάλογα στοιχεῖα: Ἡ ὑπογραφή τοῦ Θεοῦ εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τό αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἡ ὑπογραφή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ πίστις του σπὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία. Ἡ σφραγίδα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἄλλωστε προτύπωνε ἡ συναγωγή, ἡ «περιτομή».

Ἡ πίστις, ὅπως βλέπουμε, εἶναι τό κοινό στοιχεῖο καὶ στίς δύο διαθήκες. Πίστις, σάν τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ. Νά γιατί ὁ Ἀβραάμ θεωρεῖται καὶ εἶναι πατέρας ὄλων τῶν πιστῶν, ὄχι μόνο τῶν Ἰουδαίων. «*Εἰς τό εἶναι αὐτόν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τό λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην*» (στ. 11).

Ὅσο κι ἂν οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νὰ οἰκειοποιηθοῦν κατ' ἀποκλειστικότητα τόν Ἀβραάμ, ὁ Ἀβραάμ εἶναι πατέρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ὅλοι, ὅπουδήποτε κι ἂν βρίσκονται, μποροῦν νὰ γίνουν πιστοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πατέρας «*πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας*». Ὅχι βέβαια, ὅτι ἡ ἀκροβυστία τούς ἔκανε νὰ πιστέψουν, ἀλλ' ἀπλῶς ἡ κατάστασις τους δηλώνεται. Δηλαδή, καίτοι βρίσκονταν σέ ἀκροβυστία (ἀπερίτμητοι), σώθηκαν. Πολλοί, πού βρίσκονται σέ «ἀκροβυστία», πού ἐμεῖς τούς ἔχουμε γιά χαμένους, διότι δέν εἶναι «δικοί μας», εἶναι δυνατόν νὰ σωθοῦν. Ἡ πίστις θά «*λογισθῆ εἰς δικαιοσύνην*» (στ. 11). Θά σωθοῦν, ἂν πιστέψουν στό αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ στό νέο Ἰσραήλ· στόν Ἰσραήλ τῆς χάριτος, σπὴν Ἐκκλησία.

Στά ἴχνη τῆς πίστεως (στ. 12)

Τελικά ὁ Ἀβραάμ εἶναι πατέρας καὶ τῶν δύο, καὶ τῶν ἐθνικῶν, ἀφοῦ ὡς «ἐθνικός», πρό τῆς περιτομῆς, δικαιώθηκε, καὶ τῶν Ἰουδαίων,

ἀφοῦ μέ τήν περιτομή σφραγίσθηκε τό μέλλον καί ὁ ρόλος τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ γένους.

Εἶναι, λοιπόν, κατά δεύτερο λόγο πατέρας τῶν Ἰουδαίων, κι ἄς μή τό παραδέχονται αὐτοί. Πατέρας τῆς περιτομῆς, ἀλλά καί πάλι ὄχι κάθε περιτομῆς. Ποιᾶς περιτομῆς εἶναι πατέρας ὁ Ἄβραάμ; Ἀπαντᾷ στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Καί πατέρα περιτομῆς τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλά καί τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ» (στ. 12). Ἐδῶ τολίζονται οἱ ἐξῆς ἀλήθειες:

- Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τῆς περιτομῆς, πού δέν πιστεύουν ὅμως στήν περιτομή. Πιστεύουν σ' ἐκεῖνο, γιά τό ὁποῖο δόθηκε ἡ περιτομή. Δέχονται τήν περιτομή, ἀλλά ὄχι μόνο. «Καί πατέρα περιτομῆς τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον» (στ. 12). Ἡ περιτομή ἦταν ἕνας βοηθός, ἕνας χειραγωγός, γιά νά πλησιάση κανεῖς περισσότερο τή δικαίωσι τοῦ Χριστοῦ. Τύπος, πού ὠδηγοῦσε στήν οὐσία. Λέγει γιά τό ρόλο αὐτό τῆς περιτομῆς, ἀλλά καί κάθε ἐξωτερικοῦ τύπου, ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐπειδή τῆς ψυχῆς τήν ἀρετήν οὐκ ἐζήλωσας οὐδέ ἰδεῖν ἠδυνήθης, ἐδόθη σοι ἡ αἰσθητή περιτομή, ἵνα ἐμμελετήσας τῷ σωματικῷ τούτῳ, κατά μικρόν χειραγωγηθῆς καί ἐπί τήν τῆς ψυχῆς φιλοσοφίαν»* (Ε.Π.Ε. 16β,578). **Μετὰ φρασῆς:** Ἐπειδή δέν μιμήθηκες τήν ἀρετή τῆς ψυχῆς οὔτε μπόρεσες νά τήν δῆς, σοῦ δόθηκε ἡ σαρκική περιτομή, ὥστε, ἀφοῦ ἀσκηθῆς στά σωματικά καί ἐξωτερικά, νά ὀδηγηθῆς σιγά-σιγά καί στήν ἀγία ζωή τῆς ψυχῆς.

- Ὑπάρχουν καί οἱ ἄνθρωποι χωρίς περιτομή, ἀλλά μέ πίστι βαθεῖα. Αὐτοί δέν ἀκολουθοῦν ἐξωτερικούς καί νεκρούς τύπους. Ἀκολουθοῦν στά ἴχνη ἐκείνων, πού πίστευσαν στό Σταυρό καί σήκωσαν Σταυρό· ἀκολουθοῦν στά ἴχνη τῶν ἁγίων. «Στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ» (στ. 12). Καί οἱ ἄγιοι αὐτοί προέρχονται ἀπό ὅλες τίς φυλές καί ὅλα τά γένη. Κοινό χαρακτηριστικό ἡ ταπεινή πίστις τους στό Χριστό τῆς σωτηρίας. Εἶναι «ἡ ἐν ἀκροβυστίᾳ πίστις» πίστις, δηλαδή, πού δέν τήν συσκοτίζει ὁ ἐγωισμός κάποιας θρησκευτικῆς ὑπεροχῆς, κάτι, πού καλλιεργοῦσε ἡ περιτομή. «Ἡ ἐν ἀκροβυστίᾳ πίστις» εἶναι ἡ ἀπλή πί-

στις, ἡ ἀπερίμνητη πίστις, ἡ πίστις μέ τά μεγάλα φτερά τῆς ἀγάπης· κάτι, πού δέν μπορούσε ν' ἀποκτήσῃ ἡ στενοκέφαλη περιτομή, ὁ τυφλός Ἰουδαϊκός φανατισμός.

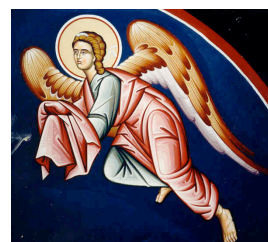
- Οἱ πιστοί ἀκολουθοῦν τά ἴχνη τῶν ἁγίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἄλλοι εἶχαν καί ἄλλοι δέν εἶχαν κάνει περιτομή, ὅπως ὁ Ἄβραάμ, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαβίδ, ὁ Ἡλίας, ὁ Πρόδρομος, ὁ Συμεών. Ἀκολουθοῦν τά ἴχνη τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, πού προσήγγισαν τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ μέ πίστι καί ἔδωσαν τήν καρδιά τους στήν ἀγάπη Του. Ἀκολουθοῦν τά ἴχνη ἐκείνων, πού βαδίζουν στά ἴχνη Ἐκεῖνου, τοῦ Τελείου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄρα ἡ πίστις δέν εἶναι μόνο ἀναγνώρισις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί μίμησις τοῦ Χριστοῦ. Στά ἴχνη τῆς πίστεως βρίσκονται τά ἔργα τά καλά, ὅπως σ' ἕνα νέο δρόμο βρίσκονται οἱ προφυλακτικές ἀμπάρες. Ὅσο ὠραῖος κι ἂν εἶναι ἕνας δρόμος, μπορεῖ κανεῖς νά καθῆ, νά γκρεμισθῆ, ἂν δέν ὑπάρχουν προστατευτικά κιγκλιδώματα, ἂν δέν ἔχῃ φρένα, ἂν δέν προσέχῃ. Ἡ πίστις εἶναι ὁ δρόμος, ὁ νέος καί βέβαιος γιά τή σωτηρία δρόμος.

- Προσοχή! Τά ἔργα θά μᾶς προστατεύσουν, νά μή τσακισθοῦμε καί καθοῦμε, ἔστω κι ἂν βρήκαμε τήν πίστι, ἔστω κι ἂν εἴμεθα ὀρθόδοξοι. Στά ἴχνη Του! Ἔτσι λέγει ὁ Πέτρος: *«Ἐπαθεν ὑπέρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»* (Α' Πέτρ. β' 21). Στά ἴχνη Του! Οἱ τρεῖς αὐτές μικρές λέξεις κρύβουν καί τή σωστή πίστι καί τά σωστά ἔργα.

Μία θρησκευτική ζωή μέ πολλούς τύπους, μέ πολλά «ἐφέ», χωρίς οὐσία, χωρίς ἐσωτερική ζωή καί πνευματικό ἀγῶνα, χωρίς ἀγάπη καί ἐλεημοσύνη, μία τέτοια θρησκευτική ζωή εἶναι, λέγει ὁ Χρυσόστομος, *«καταγέλαστος περιτομή»* (Ε.Π.Ε. 16β,578).

Δ.Γ.Α.



Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Χρωστᾶμε τόν Χριστό!

Ὁποῖος δουλεύει στό ἐργαστήρι τοῦ ἀγαθοῦ, κατασκευάζει μεγαλεῖα ἐναρέτων πράξεων· καί μόνο αὐτός θά δοξαστή αἰώνια. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Δόξα καί τιμή καί εἰρήνη παντί τῷ ἐργαζομένῳ τό ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καί Ἕλληνι» (Ρωμ. β' 10).

- Ἡ μεγίστη ὑπόθεση τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ σωτηρία μας. Γιά τή σωματική ὑγεία δέν ἀρκούμεθα στό κινίνο τοῦ παρελθόντος ἢ σήμερα σέ μία ἀσπιδίνη. Λαμβάνουμε τελειότερα φάρμακα καί προσφεύγουμε σέ πιό σύγχρονους γιατρούς.

- Γιά τήν ψυχή γιατί ἀρκούμεθα στά παλαιά, στά πρωτόγονα; Γιατί περιφρονοῦμε ὄχι ἀπλῶς τό καλύτερο, ἀλλά τό ἀπολύτως τέλει φάρμακο τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας, πού εἶναι ὁ Χριστός καί τό Εὐαγγέλιό Του; Γιατί ἀποφεύγουμε τήν δοκιμασμένη μορφή ψυχικῆς εὐτυχίας, πού εἶναι ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀρκούμεθα σέ πρωτόγονες μορφές θρησκευτικότητας, σέ προλήψεις, σέ δεισιδαιμονίες, σέ τυπικισμούς;

- Ἔνας, πού ἔχει γά γ γ ρ α ι ν α , δέν ἀρκεῖται σέ ἀπλή ἐπάλευσι. Δέχεται χειρουργική ἐπέμβασι, προκειμένου νά σώσῃ τό ὑπόλοιπο σῶμα. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ μεγάλη ἐπέμβασις. Μέ τό Χριστό δέν σώζουμε μέρος τῆς ὑπάρξεώς μας. Σωζόμεθα ὁλόκληροι.

- Αὐτό τό Χριστό Τόν χρωστᾶμε στόν ἑαυτό μας. Νά Τόν γνωρίσουμε καί νά Τόν ζήσουμε.

- Αὐτό τό Χριστό Τόν χρωστᾶμε καί στούς ἄλλους. Νά φτάσῃ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μέχρι τά ἄκρα τῆς γῆς, μέχρι τά βάθη τῆς Ἀφρικής καί τῆς Ἀσίας, ἀλλά καί μέχρι τά βάθη τῆς δικῆς μας ψυχῆς.

Υπόδειγμα παιδοποιίας

Ἡ Ἐνωμένη Εὐρώπη εἶναι σάν ἓνα ὑπερκράτος. Τά 32 κράτη, πού τήν συναποτελοῦν, συγκροτοῦν ἰσχυρό συνασπισμό. Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐπιτροπή, πού κυβερνᾷ τήν Ε.Ε., ὀνομάζεται Κομισιόν. Ὁ πρόεδρος τῆς Κομισιόν εἶναι, σάν νά λέμε, πρωθυπουργός τοῦ μεγαλύτερου ὑπερκράτους τοῦ κόσμου. Ἐχει σπουδαία σημασία τό ποιός εἶναι πρόεδρος τῆς Κομισιόν, ὅπως φυσικά ἔχει σημασία τό ποιός εἶναι πρωθυπουργός κάθε κράτους, καί ἰδίως τῶν πολυπληθέστερων κρατῶν. Ὁ ἡγέτης εἶναι, ὅπως λέγει ὁ Χριστός, «ὡς πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη» (Ματθ. ε' 14).

- Γιατί γράφονται τά ἀνωτέρω; Διότι νέος Πρόεδρος τῆς Κομισιόν ἐξελέγη μία γυναίκα, ἡ Οὐρσουλα φόν ντέρ Λάιεν. Στίς ἐκλογές τῆς 16 Ἰουλίου 2019 τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο τήν ἐξέλεξε ὡς πρόεδρο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως μέ ψήφους 383.

- Μπορεῖ καθένας νά ἔχη τήν ἀποψί του γιά τήν Ε.Ε.. Μπορεῖ νά εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο ἢ Ε.Ε., ἀλλά κράτη νά θελουν νά ἐνταχθοῦν στήν ἔνωσί της, καί ἄλλα, ὅπως ἡ Μ. Βρατεννία νά θέλουν ν' ἀποχωρήσουν ἀπό τή συμμαχία. Ὅπως ἐπίσης ὡς χριστιανοί ὀρθόδοξοι μπορεῖ καί πρέπει νά ἔχουμε τήν ἀντίθεσί μας σέ νομοθετήματα τῆς Ε.Ε., πού ἐπιβάλλουν ἡθι ξένα πρὸς τήν πίστι μας καί τίς παραδόσεις μας.

- Κανείς ὅμως δέν μπορεῖ νά μή θαυμάσῃ τή νέα Πρόεδρο τῆς Κομισιόν. Ἡ 59χρονη Πρόεδρος χρημάτισε στή Γερμανία ὑπουργός Οἰκογενειακῶν Ὑποθέσεων καί Νεολαίας, ὑπουργός Ἐργασίας καί Κοινωνικῶν Ὑποθέσεων καί Ὑπουργός Ἀμυνας. Εἶναι διδάκτωρ τῆς Ἰα-

τρικῆς καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα. Γιά μᾶς πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ Οὐρσουλα φόν ντέρ Λάιεν εἶναι ἀξιοθαύμαστη ὡς **ὑπερπολύτεκνη μητέρα**. Παρά τίς τόσες δημόσιες ἀπασχολήσεις της δέν ξέχασε, ὅτι τὸ πρῶτο μέλημά της ὡς γυναίκα εἶναι ἡ **μητρότητα**. Ἔχει ἐπτά παιδιά.

- Ὑπόδειγμα γιά κάθε ἡγέτη, πού ὀφείλει νά ἀναδεικνύεται πρῶτα ὡς καλὸς προϊστάμενος τοῦ οἴκου του (Α' Τιμ. γ' 4) καὶ ὕστερα νά ἐπιδιώκη νά διοικήσῃ τὴ μεγάλη οἰκογένεια δημοσίου λειτουργήματος.

- Ὑπόδειγμα ἢ νέα Πρόεδρος καὶ στό ὅτι ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ μητρότητα δέν ἐμποδίζει τὴ γυναίκα νά ἀναδειχθῇ καὶ καλὴ ἐπιστήμων καὶ καλὴ πολιτικός.

- Ὑπόδειγμα ἰδιαίτερα γιά τὴν Ἑλλάδα, πού εἶναι μέλος τῆς Ε.Ε., ἀλλά τείνει ν' ἀφανισθῇ λόγω τῆς ὑπογεννητικότητας. Ὑπόδειγμα γιά τὴν Ἑλλάδα, πού εἶναι κολλημένη σ' ἓνα ψεύτικο φεμινισμό καὶ πού θεωρεῖ τὰ πολλὰ παιδιά στέρησι τῶν ἀνέσεων καὶ ἀφαίρεσι τοῦ... γυναικείου κάλλους!

- Ἐλπιδοφόρο μήνυμα ἔστειλε ἀπὸ τὴν Διεθνή Ἐκθεσι Θεσσαλονίκης στὶς 6 Σεπτεμβρίου ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, ὑπο-

στηρίζοντας τὴν παιδοποιΐα. Ὑποσχέθηκε, ὅτι γιά κάθε παιδί πού γεννιέται θά δίδεται ἐπίδομα 2.000 εὐρώ, ἐνῶ οἱ οἰκογενειάρχες θά ἔχουν τὸ ἀφορολόγητο τῶν 1.000 εὐρώ ἀνά παιδί.

- Βέβαια, ἂν ὄντως ὁ κ. Μητσοτάκης ἐπιθυμῇ νά συγκρατήσῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὸν κατήφορο τῆς ὑπογεννητικότητας, ὀφείλει σέ ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα νομοθετήματα τοῦ νά εἶναι καὶ αὐτό: «**Ἀπαγορεύονται οἱ ἐκτρώσεις**» - «**Ζωή σέ ὅλα τὰ κυφορούμενα παιδιά**».

Ὁ μαθητὴς ἀριθμ. 183!

Κάποιος μαθητὴς, ἔκανε κάποια ἀταξία, ὑποβλήθηκε σέ κάποιες ἐξετάσεις, ἀπάντησε κάτι, τοῦ εἶπαν μήπως ἦταν μέ κάποιον, ἀπάντησε ὅτι κάπου ἔχει νά πάη, ρωτήθηκαν οἱ γονεῖς ἂν ξέρουν τίποτε καὶ ἀπάντησαν ὅτι κάτι ξέρουν, καὶ τελικά οἱ κάποιον δάσκαλοι τὸν ἔστειλαν ξανά στὴν τάξι καὶ νά μὴ ξανακάνη κάτι παρόμοιο».

Κάπως ἔτσι θά συντάσσεται πλέον ἡ ὁποιαδήποτε σχολικὴ σχέση μαθητοῦ μέ κάποιον δάσκαλο. Τὸ κάθε περιστατικό θά συνοψίζεται στό: «**Κάτι, κάποτε, κάποιος, κάπου**». Καὶ ἡ ταυτότητα τοῦ μαθητοῦ θά ὑποβαθμίζεται στό «**κάποτε, κάποιος, κάτι, κάπου**».

- Σχετικὴ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πιστοῦ ἱατροῦ τῆς Θεσσαλονίκης κ. Ἀντωνίου Παπαγιάννη. Σημειώνει:

«**Θυμήθηκα περιστατικό μέ παρόμοια “κάποιος”, “κάποτε”, διαβάζοντας τὴν ἀπόφαση τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα (“Καθημερινή” 4/9/2019) γιά μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος καὶ τῆς ἰθαγένειας τῶν μαθητῶν** στά πιστοποιητικά σπουδῶν τῆς δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης.

Ὅσο κι ἂν θέλει κανεὶς νά μὴν εἶναι καχύποπτος, δέν μπορεῖ παρά νά συμπεράνει, ὅτι ἡ πολτοποίηση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας προωθεῖται κανονικά καὶ μέ τὸν νόμο. Ἀλλά γιὰτί νά περιορι-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

στοῦμε σ' αὐτά; Μποροῦμε νά ἀφαιρέσουμε καί ὅλα τὰ ὑπόλοιπα στοιχεῖα ταυτότητος καί νά πιστοποιοῦμε μόνο ὅτι “ὁ ἀριθμὸς 1.234 ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση”. Καί μπορεῖ νά προστεθεῖ στή μάζα μιᾶς ἄχρωμης καί ἄγευστης χώρας».

• Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ πρόσωπα καταντοῦν **νοῦμερα**. Σήμερα ἀφαιρεῖται τὸ ἓνα στοιχεῖο τῆς ταυτότητάς τους, τὸ θρήσκευμα, αὔριο τὸ ἄλλο στοιχεῖο, ἡ ἰθαγένεια, μετὰ ἀπὸ λίγο τὰ στοιχεῖα τῶν γονέων... Καί τί θά μείνη; Ὅ,τι χρησιμοποιοῦσαν οἱ Γερμανοὶ ναζι. Πολτοποιημένα φορτία τὰ θύματά τους στὰ τραῖνα, τὰ ὠδηγοῦσαν στοὺς «φούρνους» μέ τὴ σειρά τοῦ ἀριθμοῦ τους.

• Ἄνθρωπος, κορυφαία ἀξία, καταγραφόταν ὡς νοῦμερο, ὡς κούτσουρα μέ ἀριθμὸ, προωρισμένα γιὰ τὴ φωτιά!

• Ἡ «Ἀρχὴ Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα», μέ τὴν ἀπόφασί της, εἶναι σάν νά λήη στὸ δάσκαλο: «Ὅταν ἀναφέρεσαι σέ συγκεκριμένο μαθητὴ, θά τὸν καλῆς: *Νά μιλήση ὁ μαθητῆς 183*»!!!

• Μά αὐτὸ δέν εἶναι «προστασία δεδομένων». Αὐτὸ εἶναι κατάργησις προσωπικῶν δεδομένων. Τὸ παιδί, καί κάθε παιδί, εἶναι σύνολο ἱερῶν δεδομένων. Εἶναι τὸ συγκεκριμένο πρόσωπο, μέ τὸ συγκεκριμένο ὄνομα, μέ τὴ συγκεκριμένη πατρίδα, μέ τοὺς συγκεκριμένους γονεῖς, μέ τὰ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

• Τὸ παιδί ἰδίως, πού κυφορεῖται, δέν εἶναι εἶδος πρὸς ἐγκληματικὴ κατανάλωσι. Εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸ ὅποιο ὁ ἀόρατος Θεὸς πῆρε συγκεκριμένο Πρόσωπο, μέ συγκεκριμένα στοιχεῖα θεανθρωπίνης ταυτότητας.

Γάμοι χωρίς εὐλογία

Κάποτε στήν πατρίδα μας τὰ νέα ζευγάρια, πού ἤθελαν νά συζήσουν ὡς οἰκογένεια, μέ πίστι καί εὐλάβεια προσέφευγαν στήν Ἐκκλησία καί ἐκείνη τελοῦσε τὸ ἱερό **μυστήριο τοῦ γάμου**.

Ὅλα σεμνά στό γάμο. Ὅλα ὠραῖα καί θεάρεστα. Οἱ μελλοντοῦμοι πρόσεχαν πρὸ τοῦ γάμου. Δέν εἶχαν προγαμιαῖες σχέσεις. Εἶχαν κοινὰ ὄνειρα. Ἦσαν πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶχαν κοινὸ πνευματικὸ. Καί προσέρχονταν στό μυστήριον ὑστερα ἀπὸ καθαρή **ἐξομολόγησι** καί μετοχή στή **θεία Κοινωνία**.

Τώρα ἐλάχιστοι τελοῦν **γάμο ἱεροπρεπῆ**. Ἐφθάσαμε δέ στό σημεῖο στήν πατρίδα μας νά ἔχουμε τίς ἑξῆς κατηγορίες:

• Ἐκείνους, πού δέν ἐπιθυμοῦν δεσμό γάμου καί προτιμοῦν νά **συζοῦν** παράνομα. Ζοῦν δηλαδή, πορνικά.

• Ἐκείνους, πού ἀποφασίζουν, πιεζόμενοι, κάποτε καί ἀπὸ ἀπὸ στενά συγγε-

Ἡμερολόγιο 2020

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2020



“ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ”

Κυκλοφορεῖ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιὰ τὸ ἔτος 2019. Ἀφιερωμένο στήν **παρόντα Χρόνο**, πού εἶναι ἡ εὐκαιρία γιὰ νά κερδίσουμε τὴν αἰώνια ζωή. Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιὰ περισσότερα (πάνω ἀπὸ 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%.
Τηλ.: 2103212713-2109765440.

νικά πρόσωπα, νά τελέσουν **ἐκκλησιαστικό γάμο**.

- Ἐκείνους, πού γιά ποικίλους λόγους, ὅπως ἡ θρησκευτική ἀδιαφορία ἢ ἡ ἀπιστία, σπεύδουν στό δημαρχεῖο καί κάνουν τόν λεγόμενο «**πολιτικό γάμο**».

- Ἐκείνους, πού δέν θέλουν καμμία διαδικασία γάμου καί καταφεύγουν στό συμβολαιογράφο καί βάζουν μιά ὑπογραφή σέ ἓνα χαρτί, πού λέγεται «**Σύμφωνο Συμβίωσης**».

Φυσικά ὅλες οἱ κατηγορίες, πλήν τῆς πρώτης, γιά τούς χριστιανούς δέν λέγον-

ται γάμοι. Εἶναι **πορνικές καταστάσεις**. Λέμε, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι χριστιανοί ὀρθόδοξοι, ἐνῶ τό μεγαλύτερο ποσοστό **καταπατοῦν** τό μυστήριο τοῦ γάμου.

Δημοσιεύτηκαν τά στατιστικά στοιχεία, πού φανερώνουν τήν ἀποστροφή τῶν περισσοτέρων στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τό 2017 εἶχαμε σύνολο «γάμων» (συμβατικά ὀνομάζουμε «γάμο» καί κάθε πρᾶξι συμβιώσεως) 50.138. Ἐξ αὐτῶν:

- Οἱ «εὐλογηθέντες» ἀπό τό δήμαρχο ἦσαν **25.163**.

- Οἱ εὐλογηθέντες ἀπό τό Χριστό στήν ἐκκλησία ἦσαν **24.975**.

- Οἱ ἀκραῖοι ἀσεβεῖς, ὅσοι ἔσμιξαν μέ «Σύμφωνο συμβίωσης» **4.921**. Νά σημειωθῇ, ὅτι καί ὁ μέχρι πρό τιнос πρωθυπουργός κ. Τσίπρας συζῆ μέ «σύμφωνο συμβίωσης».

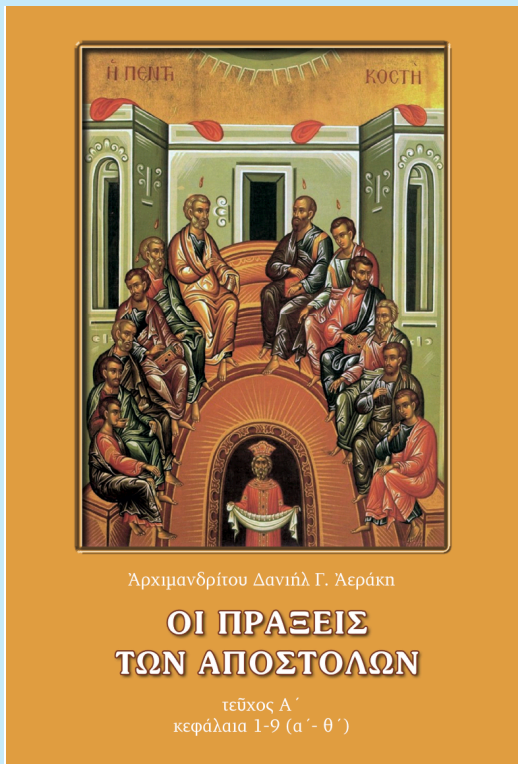
- Ὅταν νομοθετήθηκε ὁ «πολιτικός γάμος» οἱ ἐπίσκοποι ἐξέφραζαν τήν πεποίθησί τους, ὅτι ἐλάχιστοι χριστιανοί θά περιφρονήσουν τήν εὐλογία τοῦ γάμου. Τί ἔχουμε νά ποῦμε τώρα, πού «ὁ δήμαρχος ξεπέρασε τόν ἱερέα», πού οἱ πολιτικοί γάμοι εἶναι περισσότεροι ἀπό τούς θρησκευτικούς;

Ἄς θρηνησομε, διότι ὁ λαός μας εἶναι **ἀποίμαντος**, ἀφοῦ κανεῖς δέν τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ὁ πολιτικός γάμος εἶναι «ἐπίσημη πορνεία»!

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων



Ἀρχιμανδρίτου Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

τεῦχος Α΄
κεφάλαια 1-9 (α΄ - θ΄)

Ἐρμηνεῖα πρὸς οἰκοδομήν. Ἀναπτύσσει τά κεφάλαια 1-9 (α΄ - θ΄) τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Κατάλληλο καί γιά Ἀγιογραφικούς κύκλους. Σελ. 288. Τιμᾶται 10 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2019

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2019**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**